

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 28.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790427136/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Frøken, sagde jeg tilintetgjort, hvad skal jeg gøre? maatte jeg ikke give Dem en tilfredsstillende Grund for at jeg, der aldrig er forestillet for Dem, tiltaler Dem paa offentlig Gade, Noget jeg vel veed paa det Strengeste er forbudt i Lovene for anstændig Opførsel. Men jeg troede, at naar jeg havde sagt Dem det, De da vilde indsee den uundgaaelige Nødvendighed af, at jeg nærmer mig Dem; at De da vilde tillade mig at følge Dem, og da skulde jeg lade, som jeg aldrig var faldet med Døren ind i Huset, men smukt begynde med Begyndelsen.

Jeg troede at have bevæget hende, thi et Øieblik foer et Smil over hendes Læber; men hun antog sit kolde og fornemme Væsen, idet hun sagde:

Nu antager jeg, at De tilstrækkeligt har benyttet den Omstændighed, at De kom mig tilhjælp forgangen Aften. Giv mig min Handske, eller lad være, det er mig ligegyldigt; men forlad mig nu, og jeg vil haabe, at De herefter vil finde det mindre nødvendigt at nærme Dem mig, thi ellers nødes jeg til at lade mig ledsage af Tjeneren.

Jeg rakte hende Handsken med en ynkelig Mine, og satte et bedrøveligt Ansigt op, da jeg hilste hende til Afsked, thi jeg var sønderknust. Hun gik, og jeg stirrede sorgfuld efter hende; men en Tanke slog mig, og Øieblikket efter var jeg ved hendes Side.

Tilgiv mig, Frøken, at jeg kommer igjen; men der faldt mig Noget ind, som jeg syntes jeg burde sige Dem, hvis De vil taale at jeg følger Dem til hiint Hjørne.

Hun saae meget fornærmet til mig, men jeg vedblev:

De har maaskee neppe troet, idet De før forbød mig at tiltale Dem paa Gaden, at De derved afskar mig enhver Maade at nærme mig Dem. Men det har De. Uden at jeg selv har Skyld deri, hører jeg dog til de Udstødte, til dem, der have Gaden og de offentlige Steder til deres frie Tumbleplads; men for hvem enhver Families Dagligstue er lukket. Jeg gjentager, Skylden er ikke min. Jeg har aldrig kjendt Familienlivet uden af Bøger, eller af hvad jeg stundom har følt, naar en sildig Aften Musik og Glæde er tonet fra de oplyste Værelser, og jeg er standset, for et Øieblik at tænke mig, hvor lykkelige de Mennesker dog maae være, der deeltage i en saadan Lystighed. Jeg vil saaledes aldrig kunne træffe Dem i de Selskaber, hvor De kommer; og jeg maa træffe Dem. Men jeg har læst og hørt om saamange Maader, hvorpaa det er lykkedes en Udstødt at faae Adgang, og der faldt mig netop et Middel ind; – ja Frøken, De bliver maaskee vred, naar jeg siger det.